

Туманне кохання

Олександр Чалий

Зупиняючись для відпочинку,
Розстелився туман у долині,
І побачив у небі хмаринку,
Що витала у вільному плині.

У хмаринку туман закохався,
Він зібрався й долину покинув,
На взаємність туман сподівався,
І тихенько до неба полинув.

А туман був густим і білявим,
Наче принц у безкрайньому світі,
І хмаринка з туманом ласкавим,
Поєдналися сонцем зігріті.

В результаті палкого кохання,
Народились веселі краплинки,
Посилають на землю вітання,
Милі діти туману й хмаринки.